

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oraă 6 cr. a treia-oraă 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Numeri singuratici à 5 cr. se vând la »Tipografia«, soc. pe acțiuni.

La Petersburg.

(p.) Ochii lumii politice sînt acum îndreptați spre Petersburg, unde de Săm-bătă părăsesc domniile din Germania petrece ca oaspe, nu numai al Țarului și al Țarevnei, ci al întreg poporului rusesc, care a primit-o cu mare căldură și multă însuflețire.

Și în scurtă vreme, ochii lumii politice vor fi și mai mult îndreptați spre Petersburg, când va sosi acolo *burghezul Faure*, președintele republicii franceze, cap neincoronat, dar' egal în demnitate cu împăratul Germaniei și cu toți domnitorii din lume, pe care atât Țarul și Țarevna, cât și întreg poporul rusesc, îl vor primi — probabil — cu o mai mare căldură și cu mai multă însuflețire ca pe împăratul și împărăteasa Germaniei.

Gravitatea politică zace dar' acum în Petersburg și de aceea toate gândurile politicianilor zboară la Petersburg.

Ce se va întempla, ce se va drege, ce se va pune la cale acolo?

E călătoria împăratului Wilhelm și a împărătesei Germaniei la Petersburg cu adevărat un act de simplă curtoisie, cum se afirmă din parte oficioasă, sau are ea și un fond politic?

Asta e întrebarea, pe care 'și-o pune și trebuie să 'și-o pună tot omul, care din evenimentele cunoscute, întemplate și înscenate după un plan bine chibzuit, voește sau dorește să ghicească pe cele următoare, necunoscute, dar' tot atât de bine calculate înainte, după un plan cunoscut numai în cercuri foarte restrînse.

Ori-ce s'ar zice despre regulile convenționale, cari trebuie să fie observate cu rigoare din partea domnitorilor, un lucru e mai pe sus de ori-ce îndoaie, anume: că totdeauna călătoriile lor au și o însemnătate politică și nu sînt provocate numai de regulile de bună-cuviință.

Astfel dar' și călătoria împăratului Wilhelm la Petersburg, poate să fie o contravisiță convențională, dar' e și un act de mare însemnătate politică. Dovadă împrejurarea, că împăratul german nu a mers singur, numai cu împărăteasa la Petersburg, ci a dus cu sine întregul său aparat de politică externă, întregul său stat major politic.

Și însemnătatea politică a acestei călătorii zace tocmai în aceea, că ea se face imediat înaintea sosirii președintelui republicii franceze la Petersburg.

Firește, din parte competentă lucrul se explică astfel, că în ordinea în care Țarul 'și-a făcut vizitele sale pe la curțile europene, trebuie să se facă și contravisițele, de aceea a mers întâiu împăratul și Regele Francisc Iosif la Petersburg, după dînsul vine împăratul Wilhelm și va urma apoi președintele Faure.

Dar' toată lumea o știe, atât în Rusia și Franția, cât și în Germania, că visita președintelui Faure are cu totul altă greutate pentru Rusia ca visita împăratului Wilhelm, de aceea va și fi ea împărțită de o primire mai imponentă, mai înflăcărată ca a împăratului Wilhelm.

De aceea nu fără temei pare a fi părerea acelor, cari susțin, că visita împăratului Wilhelm la Petersburg, pe lângă aceea, că va avea de rezultat sancționarea tratatului legat astă-primăvară între împăratul și Regele Francisc Iosif și Țarul Rusiei cu privire la *rezolvarea chestiunii orientale*, mai are de scop și aceea, ca să calmeze puțin însuflețirea Rusiei pentru Franția și să pregătească pe seama președintelui republicii franceze o primire mai puțin sgomotoasă și entusiastă.

Frankfurter Zeitung o spune chiar pe față, că: „dorința cea mai ferbinte a unor cercuri oficioase și neoficioase din Germania ar fi, ca vecinul din răsărit să fie strîns în brațe pentru a-l deslîșii de vecinul dela apus“.

Cu alte cuvinte, președintele Faure se nu mai găsească în Rusia, când va sosi aci, acele intime legături de prietenie, pe cari le știe dînsul și întreaga Franție, că există.

Dar' atât *Frankfurter Zeitung*, cât și cercurile sale „oficioase și neoficioase“ au făcut socoteala fără Rusia, și vor trebui să 'și pună dorința în cuiu, pentru-că *Nowoje Wremja*, organul semioficios al ministrului rusesc de externe a spus-o din vreme destul de lămurit, că: „bunele relațiuni între Rusia și Germania sînt dorite de tot Rusul bine simțitor, însă numai până atunci, până când tripla alianță, condusă de Germania, nu e combinațiune politică îndreptată contra Rusiei și a Franției“.

Asta însemnează atîta cât: „de alianță și de prietenia ruso-franceză se nu se atingă nime!“

Dacă scopul călătoriei împăratului Wilhelm la Petersburg, e dar' cu adevărat în parte și acela, de a se mai slăbi legăturile de prietenie între Rusia și Franția, atunci se poate afirma cu siguranță, că *acest scop* nu se va ajunge.

Ear' dacă, din punct de vedere politic, călătoria se face numai pentru sta-

torirea unei înțelegeri cu Rusia, ear' prin Rusia poate și cu Franția, cu privire la asigurarea și garantarea păcii în Orient și a păcii europene: atunci scopul e ajuns, pentru-că și Rusia a dat dovezi, că cel puțin la aparență, e amică și bună promovătoare a păcii europene.

Presa din Rusia nici nu-i dă călătoriei acesteia altă însemnătate politică, decât numai pe aceasta, și de aceea ignorează deocamdată cu totul „dorințele cercurilor oficioase și neoficioase din Germania“, exprimate în coloanele lui *Frankfurter Zeitung*.

Nowoje Wremja de pildă zice, că: „întîlnirea împăratului german cu Țarul Rusiei poate fi privită ca un nou *gagiu* pentru menținerea păcii în Europa. În politică formează poziția clară și bine precisată a ambelor părți condițiunea principală pentru succesul prielnic al tuturor pertractărilor“.

Germania și Rusia ar avea dar' acum să 'și precizeze bine poziția, una față de cealaltă și — verosimil — ambele la olaltă față de celelalte puteri europene. Cu Austro-Ungaria și cu Franția la olaltă ori fără de ele? Asta e întrebarea.

Dar' se mai cităm și alte voci din presa rusească.

St. Petersburger Zeitung consideră întîlnirea împăratului german cu Țarul Rusiei de un *moment de epocală însemnătate* pentru ambele popoare și de o nouă garanție pentru *pacea lumii*, pentru fericirea, prosperarea și dezvoltarea pacinică nu numai a celor două națiuni interesate ci a întregului glob pămîntesc.

Novosti, alt organ mare rusesc, salută sosirea împăratului german la Petersburg cu accentuarea, că iubirea de pace a Rusiei și a Germaniei e dovedită din destul prin fapte, nu mai are trebuință de comentarii. Ce s'atînge de tripla alianță, aceasta poate să existe și mai departe, fără a împieda conservarea bunelor relațiuni de prietenie între Rusia și Germania. „Dacă mai adăugăm — zice numitul ziar — că intrarea împăratului Wilhelm în Rusia se face pe vremea încheierii crizei turco-grecești, putem să o spunem cu siguranță, că actuala întîlnire a Monarhilor va servi de *basă la întărirea păcii și a relațiunilor amicale dintre statele vecine, avizate ambele la sprijin reciproc*“.

Tot așa și celelalte organe rusești de publicitate. Toate accentuează pacea și așteaptă bun rezultat pentru pace dela mergerea împăratului Wilhelm la Petersburg.

Fie, ca acesta să fie *singurul* scop politic al călătoriei acesteia, pentru-că cu

adevărat, *pacea* este dorința ferbinte a tuturor popoarelor, dar' pacea adevărată, nefățărită și *neînarmată*.

Și dacă *pace* a dus împăratul Wilhelm la Petersburg, ear' de acolo *pace* va aduce la Berlin, — poate să fie mulțumit atât dînsul cât și Europa cu rezultatul călătoriei sale, care mai îmbucurător are să fie decât toate încercările, de succes negativ, ce le-ar face întru slăbirea legăturilor de amicitie între Rusia și Franția.

Nu o înstrăinare a Rusiei de către Franția are să fie *politică Germaniei, ci prin Rusia, o apropiere a Franției către Germania, o împăcare sinceră și durabilă a acestor două popoare, prime în cultură, prime în patriotism și în însuflețire națională*!

Și nu e eschisă posibilitatea că tocmai *acesta* să fie scopul principal al călătoriei împăratului Wilhelm la Petersburg, cu atât mai virtos, că această călătorie se face imediat înainte de a sosi președintele republicii franceze la Petersburg.

Să așteptăm dar' evenimentele, în desvoltarea lor firească.

Sibiu, 10 August n.

Dela curtea română. Programul de călătorie al MM. LL. Regele și Regina României a fost supus unei mici schimbări. Suveranii români nu vor merge la Ischl, cum se proiectase, ca să facă vizită Monarhului nostru, ci după-cum se scrie din Viena, vor sosi acolo, la 12 sau 13 August st. n. ca să se întîlnească cu M. Sa. Oaspeții români vor fi salutați la gară în mod solemn, dar' nu vor locui în palat, nici la *Schönbrunn*, ci în „*Hotel Imperial*“. În onoarea părechi regale române se va da în *Schönbrunn* un prânz de gală, ear' seara Suveranii români vor visita opera curții.

Mijlocitorul păcii. Se fac încercări nouă pentru legarea păcii. Nu la noi, pentru-că la noi, după legarea celebrului compromis între guvern și opoziție, provocat de „nourii plini de furtună cari amenințau *săraca noastră patrie*“... vorba lui Kossuth fiul, nu mai este reclamată necesitatea unui mijlocitor de pace, fiind acum pacea între patrioți perfectă și durabilă, — ci vorba e de Austria, de pacea dintre Cehi și Nemți, cu a cărei mijlocire guvernul austriac se zice că ar fi însărcinat pe baronul *Chlumceky*, fostul președinte al Reichsratului austriac, om cu mare trecere la liberalii din Austria.

Din Praga se telegrafează, că baronul *Chlumceky* cu adevărat a sosit acolo și a început numai decât pertractări cu frunțașii Nemților liberali din Boemia. A avut între-

vederi lungi și cu conducătorii Cehilor precum și cu corifeii marilor proprietari liberali.

Baronul *Chlumceky* ar avea misiunea să câștige partidele dușmănite pentru modul de soluțiune al guvernului austriac în chestiunea limbilor.

N'ar fi rău să-i suceadă.

„Libertate și dragoste“. Deviza poetului unguresc (de naștere Sêrb) *Petoŝi* e aceasta, care a fost gravată în patrusprezece limbi pe monumentul ce 'i-s'a ridicat și inaugurat zilele trecute în *Sighișoara*. În limba românească întreaga deviză sună astfel:

Libertate și dragoste

Aceste-mi trebuie mie!

Cum însă sculptorul care a executat gravarea devisei în piatră pe semne nu știa românește patrioților noștri li-s'a întemplat acel maleur, că deviza românească s'a scobit (după cum ne scrie un amic care a văzut monumentul) cu următorul text:

Libertate și dragoste

Aceste-mi trebuie mie!

Par'că anume să fi cerut cineva nu să putea comite o greșală mai *acceptabilă* în textul devisei. E greșală, dar' e adevăr și se potrivește de minune la *dragostea de libertate* a Maghiarilor de azi, care:

Nu trebuie mie!

Az ebadta!...

„Ziua lungă“. Ziua lungă e la Jidani ziua în care nu se mînaică, nu se bea, nu se fumează ci — se rostesc rugăciuni. Ziua de 6 Octomvrie a. c. e ziua în care re-cruții au să intre sub armă, ca să-și înceapă serviciul militar. Cum anul acesta ziua lungă cade tocmai pe ziua de 6 Octomvrie, *biroul central israelit* (căci Jidanii au și astfel de birou) a adresat rugare ministrului de honvezi, ca să permită recrutiilor de lege mosaică, a se prezenta la trupe cu o zi două mai tîrziu, — ear' ministrul a *satisfăcut dorința* acesteia și a îndrămat comăndările de corp se citeze pe Jidani cu o zi mai tîrziu la începerea serviciului militar.

Foarte bine. Să se respecte sêrbătorile tuturor neamurilor, așa și ale Jidanilor Dar' atunci cum se face, că soldații de lege orientală sînt scoși la gren exercițiu, în sêrbătorile Crăciunului, Bobotezei, Paștilor și în ziua de Ispas, cum s'a întemplat anul acesta, după cum ni-s'a raportat la timpul seu din *Caransebeș, Biserica-albă, Panciova* etc.? Orientalii sînt doar mai mulți în armată ca Jidanii!

Seau poate noi nu avem „*birou central*“ ca Jidanii? Sigur asta va fi pricina, căci *diocesele* noastre au doar alte lucruri, nu se pot ocupa și cu astfel de bagateluri.

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Jules Verne.

Castelul din Carpați.

Roman din viața poporului românesc din Ardeal.

— Traducere autorisată, —

de

Victor Onișor.

(Continuarea 32.) (Reproducerea interzisă).

X.

Astfel s'a petrecut această istorie dureroasă.

În decurs de o lună Emil Telesco pluta între viață și moarte. Nu cunoștea pe nime — nici chiar pe servitorul seu Costache. În cel mai mare acces de friguri un singur nume îi deschidea buzele, și murmura un singur nume: Stilla.

În fine scăpă de moarte. Abilitatea doctorilor, îngrijirea neîntreruptă a lui Costache, tinerețea și natura tare îl salvă. Mîntea îi rămase neatinșă de acest teribil atac. Dar' când își aducea aminte, când își reamintea tragica scenă finală din *Orlando*, în carca

expiră sufletul artei, exclamă: „Stilla!... Stilla mea!...“, și-și întindea mâinile, ca și când ar fi vrut să aplaudeze.

După-ce părăsi patul, Costache îi stoarse promisiunea, că va părăsi orașul acesta blăstemat și se va rentoarce în castelul dela Craiova. Înainte de a părăsi Neapolul, voi să se roage înc'odată la mormântul rege al Stillei și să-și iee ultimul adio pentru vecie.

Costache îl însoți la *Campo Santo Nuovo*. Emil se plecă pe acest pămînt crud și voi să-l sgrăseze cu unghiile, mai voind să fie înmormîntat și el acolo... Lui Costache îi succese de îl despărți de acea glie, ce ascundea fericirea lui.

Peste câteva zile se rentoarce la Craiova la vechia moșie a părinților sei. Aici în acest castel trăi cinci ani într-o singurătate absolută, nevoind a-l mai părăsi. Nici timpul, nici locurile nu 'i-au putut aduce o alinare în durere. Ar fi vrut să uite, dar' nu putea. Amintirea Stillei, tot atât de vie, ca și în prima zi, se indentificase cu existența sa. Sînt rane, care singură moartea le poate vindeca.

Dar' în timpul, în care se începe istorirea noastră, Emil părăsise de câteva săptămîni castelul. Cât de mult îi trebuia lui Costache să-l roage, până îi succese să înduplice pe stăpînului seu, să părăsească această singurătate, ce îl slăbia! Dacă nu se putea mîngăia era cel puțin indispensabil să-și caute distracții în durerea sa.

Își făcu un plan de călătorie, pentru a visita mai întâiu provinciile transilvănene. Mai tîrziu — spera Costache — că va începe earăși, călătoria prin Europa, întreruptă prin tristețe, întemplări din Neapol.

De-ocamdată plecase ca turist, pentru o călătorie mai scurtă. Costache și dînsul au cercetat cîmpurile până la imponentul șir al Carpaților; apoi au trecut pe la defileul pasului Vulcan, s'au urcat la virful Retezatului și aveau de gînd să facă o excursiune pe valea Mureșului, până-ce au sosit în satul Mățești la cărcima „Regele Matia“.

Știm, care era dispoziția spiritelor în momentul când sosi Emil Telesco și cum a ajuns la cunoștința acelor fapte neexplicabile, al căror teatru era castelul. Știm și cum a aflat, că acest castel aparținea baronului Radu de Gort.

Efectul produs de acest nume asupra lui a fost cu mult mai simțitor, decât se nu-l fi putut observa primarul și celelalte notabilități. Costache trimetea la dracu pe primarul Colțu, care așa de neprecaut a pronunțat acest nume, și cu toate istoriile lui proaste. Pentru ce o întemplare atât de nenorocită a adus pe Telesco tocmai în acest sat Mățești, în apropierea castelului din Carpați?

Emil păzia tăcerea. Privirea lui, rătăcind dela unul la altul, nu indica că atât de profunda turburare a sufletului seu de geaba căuta a se liniști.

Primarul Colțu și amicii lui înțelesesă, că o legătură tainică exista între boierul

Telesco și baronul de Gort; dar' ori cît erau de curioși, se ținură în rezervă cuvințioasă și nu insistară să afle mai mult. Mai tîrziu vom vedea ce vor avea să facă.

Cîteva momente după aceea toți părăsiră pe „Regele Matia“ foarte uimiți de acest lanț extraordinar de aventuri, care pentru sat n'aducea nici un bine.

Acum când boierul știa cui aparține castelul din Carpați și va ține promisiunea? După-ce va sosi la Alba Iulia, avisa-va autoritățile și reclama-va intervenția lor? Așa întrebau unul de altul primarul, învîțătorul, doctorul și alții. La tot cazul dacă n'o făcea dînsul, primarul Colțu era hotărît s'o facă. Va înștiința poliția, aceea va veni să viziteze castelul, va vedea, dacă castelul e locuit de spirite ori de făcători de rele, pentru-că satul nu mai putea să rămîie timp mai îndelungat sub o asemenea obsesiune.

E adevărat, că după părerea majorității locuitorilor, această măsură va fi o încercare nefolositoare. Să se bată cu dracii!... Săbiile gendarmilor se vor rupe, ca și când ar fi de sticlă, și puștile nu se vor slobozi de fel. —

Emil Telesco, lăsat singur în sala cea mare dela „Regele Matia“, se cufundă în suvenirile ce 'i-le revocase atât de dureros numele baronului de Gort.

După-ce petrecu timp ca de o oră în această stare pe un fotel, se sculă, părăsi cărcima, se plimbă de-alungul uliții și privi în depărtare.

La virful Pleșii, la mijlocul platoului Orgal se înalță castelul din Carpați. Acolo a trăit cel personagiu curios, spectatorul dela San-Carlo, omul care produse o spaimă atât de nesuportabilă asupra nefericitei Stilla. Dar' acum castelul era părăsit, și baronul de Gort nu s'a mai rentors acolo de când a dispărut din Neapol. Nu știa nime ce s'a făcut, și posibil că 'și-a pus capăt vieții după moartea marei artei.

Emil rătăcea pe cîmpul hipoteselor, neștiind pe care să o primească.

De altă parte aventura pădurii lui Niță Stan nu înceta de a-l preocupa în o anumită măsură, și 'i-ar fi plăcut să descopere misterul, mai mult ca să liniștească populația din Mățești.

Fiindcă nu se îndoaia nici cît de puțin, că făcători de rele 'și-au luat refugiu în castel, era hotărît să-și țină promisiunea făcută de a împiedica manevrele acestor rău voințori, anunțînd poliția din Alba-Iulia.

De altfel înainte de a face aceasta, Emil voia să aibă detalii mai de-apropoe, asupra acestui lucru. Lucrul cel mai consult era de a se adresa la junele pădurar în persoană. Spre acest scop, cătră trei ceasuri după amiază, înainte de a se rentoarce la „Regele Matia“, se prezentă la casa primarului,

(Va urma).

Biografia lui Iancu — confiscată!

Altă volnicie, infamă și revoltătoare!

Sbirii guvernului unguresc au confiscat biografia lui Iancu, edată de dl Iosif Șterca Șuluțiu.

Au confiscat-o fără ordin mai înalt, fără a ști că ce se cuprinde în cartea, care poartă titlul „Biografia lui Iancu”, numai simplu pentru-că în titlu obține numele lui Iancu.

Eată că un singur nume, al cărui falnic și mândru posesor doarme de mult somnul cel vecinic, e destul pentru a băga spaimă și groază în ceata patrioților!

Iancu! Cuvânt de farmec pentru noi, de înfiorare pentru ei!

Noi ne însușim când îl auzim, ei tremură!

Pentru noi e izvor de viață, pentru ei fiori de moarte!

Să tem de un nume, de cele cinci litere moarte care-l compun; ce vor face dar când aceste litere moarte vor căpăta viață nouă, când un alt Iancu va învia din morți și le va arăta, nu numele, ci brațul său, tare și vâjnos??

Confiscarea biografiei lui Iancu s'a făcut la băile din Vâlcele (Elipatak) prin protopretorul Konya Miklos și faptul ni-se raportează cu urmează:

Domnul Ștefan Suciu, fost arendaș al grădinei Bánffy din Cluj, ear' de prezent chelner în Vâlcele, a comandat mai multe exemplare din Biografia lui Iancu, edată de Iosif Șterca Șuluțiu, ținând un exemplar pe seama sa, ear' celelalte vându-le oaspeților din România.

Nu le vându-se încă toate, când se pomenește cu protopretorul Konya, cu un gerdarm și un denunțant la casa sa, cari îl întreabă cum de îndrăznește dînsul se cetească o carte despre Avram Iancu, și se o mai deie și altora se o cetească?

Dl Suciu le răspunde, că exemplarele din biografia lui Iancu au sosit toate cu adevărat pe numele său, dar' nu sînt toate ale sale, ci în mare parte ale oaspeților, cari le-au comandat prin mijlocirea sa. Energicul protopretor caută atunci și găsește două exemplare la dl Suciu, pe cari le confiscă imediat, ear' pe criminalistul, în proprietatea cărui s'au aflat ele, îl duce cu gendarmul de-a lungul Vâlcelor până la cancelaria dlui protopretor, unde s'a luat un protocol lung, pe care dl Suciu a trebuit să-l iscălească fără a ști, că ce conține.

Îs-a dat apoi aspră ordinațiune, că din pământ se adune toate celelalte exemplare vândute oaspeților și să le depună la prețură, căci altcum va fi trimis între puștile gendarmilor la Oporheiu. Înzădar' a fost toată apărarea dlui Suciu, că broșura nu supără pe nime, nu conține decât fapte adevărate, istorice, căci denunțantul, care din nefericire e primarul comunal, un Român renegat, fiind pus din partea protopretorului se traduce ceva din broșură și-a spus, că: „nici dînsul nu înțelege prea bine ce se zice în carte, dar' trebuie că e ceva foarte grozav mai ales, că e scris și nemțește!” și de aceea protopretorul va trimite acum cartea la procuratură, ca să fie tradusă în ungurește.

Mai târziu s'a lăsat vestea prin Vâlcele, că broșura pentru acea e confiscată, pentru-că Vasváry se numește hoț în ea, și pentru textul german, care, zic patrioții, că pentru aceea s'a tipărit nemțește, ca Ungurii să nu-l înțeleagă.

Un alt corespondent ne scrie, că gendarmii au luat pe dl Suciu între baionete și au plecat cu dînsul pe la oaspeții, cărora li-a fost împărțit broșurile cu pricina, ca să le confie pe toate.

Stat de ordine și cuib de libertate e țara noastră, n'ai ce zice.

Așteptăm informațiuni mai detaliate, pentru a reveni asupra infamiei patriotice.

REVISTA PRESEI.

Presă română.

„Gazeta Transilvaniei”. (nr. 167), trachează „O instructivă reamintire”, din prilejul articolului elogios ce l'a scris „P. Li.” la adresa regelui Carol al României, spre a da lecții principelui bulgar. „Gazeta” constată, că aceste vorbe nu-s sincere, ci dictate de calcul politic.

„Acet. P. Lloyd” era — scrie „Gaz. Trans.” — care în ajunul proclamării independenței statului român agita în contra ei, scriind, că „monarhia nu se va învîl nici-

odată cu proiectul rusec, de a face din România un stat independent”. „P. Lloyd” era, care pe atunci nu afla destule cuvinte de insultă nu numai pentru România și poporul român, ci și pentru domnitorul lui, Carol, pe atunci principe, pe care nu-l mai slăbia din numirea de sub-locotenent prusian de dragoni. „P. Lloyd” era, care amenința chiar cu ocuparea austro-ungară, în cas când România ar cuteza să se declare independentă. Acest ziar era, care în cor cu celelalte foi ungurești insulta trupele române, că la prima salvă de tun o vor lua-o la fugă și că nu se vor opri până în Transilvania, apoi că un regiment de hovezi ar fi de ajuns ca să alunge toată armata română și s'o înceie în Dunăre etc.”

„De atunci și până azi — încheie articolul — nu numai odată „P. Lloyd” a intrat în contra României și a domnitorului său; nu numai odată și-a manifestat ura sa față cu poporul român. Și, dacă în timpul din urmă „P. Lloyd” earăși a trebuit să se împace cu multe fapte împlinite și a trebuit să se dede în a scrie articoli ca cel amintit despre regele României, de sigur nu este vina lui ci a împrejurărilor, cari l'au silit, ca cel puțin față cu România independentă să-și ascundă ura și dușmănia, ce o simte aici acasă în măsură atât de mare în contra elementului românesc”.

Dreptatea, (nr. 163), scrie sub titlul „Croatia” despre dieta croată ce tocmai s'a deschis și „deja a început... a băga sloi de ghiță în inima onorabilei noastre stăpâni din Budapesta”, întrucât opoziția a crescut și s'a consolidat mult, tocmai acum „când numita dietă are să renască învoala financiară cu Ungaria”. Continuând, „Dreptatea” explică pactul politic și financiar, dintre Croația și Ungaria, susținând, că Croația, grație grandomaniei maghiare, are foarte multe ușurințe în contribuții, căci „nu contribuie absolut nimic din contribuțiile sale în casa statului ungar”. „Constelațiunea internă a dietei croate, care deja azi ne arată, că opoziția care nu voeste să știe de pact și de sarcini „comune” a devenit — zice „Dreptatea” — tare și foarte viguroasă. Această opoziție voeste să cauzeze pedeci principelui pactului, ear' pe guvernul său propriu să-l măture dela putere”.

Primire rece.

Primirea rece lipsită de orice entuziasm, care s'a făcut principelui bulgar la Sinaia și în genere în România o motivează „Drapelul” din București în următorul articol:

„Ce curios spectacol! Vine să ne viziteze domnitorul unei țări vecine, ale căreia destine au fost, sînt și vor fi strîns legate de ale noastre; Domnitorul unui popor, pentru care am avut o nemărginită iubire, am făcut imense sacrificii, l'am tratat ca frații pe frate, — și presa română e ori indiferentă, ori ostilă acestui Domnitor.

Poate că pe mulți Bulgari li va jigni adînc faptul acesta. Îi rugăm, înainte de a se lăsa să fie atrași pe panta dușmăniei și a amărăciunii, să engețe bine la un lucru.

N'a existat și nu există în lume popor mai îngăduitor și mai blînd ca poporul român. În vremurile triste ale trecutului, când închiși înădrea pretindind, când ereticii și străinii erau urgiați, torturați, arși de vii, Românii n'au cunoscut și n'au practicat aceste orori.

Pămîntul nostru a fost deschis pentru eretici ca și pentru străini, pentru ororii goi din Spania ca și pentru Hasiții alungați din Boemia, pentru Grecii, Bulgarii și Sîrbii fugiți de urgia turcească — pentru toți nenorociții, horopșiții și persecutații am avut țară deschisă, casă ospitalieră, îmbrășoare frățescă, mîngăiere sau protecție, după-cum și noi după vremuri, am fost tari sau slabi.

Mai mult decât atât. Străinii au putut să-și găsească la noi o a doua patrie, să se stabilească aci pentru mult timp, să-și agonisească averi mari, să-și cultive în liniște tradiții și limbă, să-și pregătească nașterea patriilor lor cucerite și împilate de jug barbar.

Am fost pepiniera de unde generații de Greci, Bulgari și Sîrbi, înfiorînd pe pămîntul mînos al țării și ajutate în înflorirea lor de protecția și prietenia noastră, au putut porni lupta sfîntă pentru dezrobirea țărilor lor.

La noi a început Eteria grecească, la noi s'au cultivat Bulgarii și au putut forma faimoasele bande, care au revoluționat Bulgaria în 1876, pe la noi au trecut neasuprași voluntarii Ruși cari au ajutat pe Sîrbi în războiul cu Turcia.

Ne mîndrim, că nici un popor din lume n'a acordat străinilor, ale căror țări suferau martirul din partea barbarilor, o ospitalitate mai largă, o prietenie mai sinceră, ajutor mai eficace întru dobîndirea drepturilor încălcate.

Dacă Grecii, Bulgarii și Sîrbii ar fi găsit la noi pază strănică la frontieră, su-praveghiere dușmănească înăuntrul și ostili-

tate pe toată linia, poate că Grecia n'ar fi renăscut la 1821, nici Bulgaria și Sîrbia la 1877.

Și mai ales am acordat Bulgarilor o deservită prietenie, ajutor în adevăr frățesc. Ajunsesem să-l considerăm ca fiind de-ai noștri, și chiar dacă Rusia nu intervenea în 1877, e probabil că Românii ar fi dus singuri lupta alături de dînsii, de Sîrbi, de Muntenegreni și de Greci.

Și la atîta iubire desinteresată și la atîtea jertfe, cu cu ni-se răspunde? Cu calomnii relative la Bulgarii din Dobrogea, cu insulte, cu atacuri dășmănești, cu amenințări pe viitor.

Am crezut — cel puțin o bună parte din noi — că ajutînd la renașterea Bulgariei, punem bazele unei viitoare înfrățiri a celor două țări danubiene, ca împreună să lupte pentru civilizarea și supremația Orientului.

Eată de ce Domnitorul țării vecine a fost primit cu răcoala sau cu ostilitate.

Bulgari cari vî mai amintiți de binele trecut; cari aveți în inimă cultul demnității voastre de popor ce se conduce de sine și înțelepțește; cari n'ați uitat politica dusă de marii vosrii patrioți de altă dată, — nu înăți în nume de rău atitudinea presei române față de Domnitorul vostru, ci lucrați ca să împrăștiem răcoala și neînțelegerile iscate, nu de noi, să restabilim vechea prietenie a celor două popoare de veacuri prietene”.

Omorîrea lui Canovas.

Din Madrid sosesc îngrozitoare știri telegrafice. Ministrul-president al Spaniei, Canovas del Castillo, a fost împușcat de un anarhist, Duminecă la ameză în Santaagnessa. Ministrul ședea pe o bancă în grădina și cetea gazete, ear' anarhistul s'a apropiat de dînsul și a tras trei focuri asupra-i. Două gloanțe l'au lovit în piept, unul în frunte. Ministrul-president Canovas a căzut la pământ, la picioarele soției sale, care asemenea ședea pe bancă, și după grele suferințe de o oră și jumătate și-a dat sufletul în domnul. Ultimele sale cuvinte au fost:

„Trăiască Spania!”

Numele anarhistului e Galli și e de origine din Italia. A fost imediat arestat. La întrebătorul ce l'is-a făcut a spus ucidăgă, că făpta comise e rezultatul unei conjurațiuni anarhistice. Complici nu are. La singur răspunderea pentru fapta sa. Crima oribilă a provocat mare consternație în Spania, Francia și Italia. Întregul aparat polițial al acestor țări e pus în mișcare pentru a afla pe complicitii criminalului Galli.

Ministrul-president Canovas va fi înmormîntat cu cele mai înalte onoruri militare.

Regina regentă a Spaniei a însărcinat în mod interinal pe ministrul de război Ascasajua cu conducerea agendelor ministrului-president.

O telegramă din Paris ne spune, că omorîrea lui Canovas s'a decis acolo, într'o adunare festivă a anarhiștilor spanioli, refugiați în Francia. În aceasta adunare ar fi propus anarhistul Tarride omorîrea lui Canovas, ear' cu executarea hotărîrii luate cu unanimitate de voturi și cu mare însuflețire, a fost însărcinat Galli.

Poliția din Francia caută acum pe Tarride, ca prin el să pună mîna și pe ceilalți anarhiști.

Jertfa răsunării anarhiștilor, ministrul-president spaniol Antonio Canovas del Castillo s'a născut în Malaga, la anul 1826, în 8 Februarie. A fost în mai multe rînduri ministru pe la anii 1864—1868. După abdicarea reginei Izabela de tron, urmată la anul 1870, s'a pus în fruntea acelei partide din Spania, care cerea pe tronul spaniol ramul cel mai tînăr al casei Bourbon. La anul 1874, când s'a urcat pe tronul Spaniei regele Alfonso XII, Canovas era ministru president. La anul 1879 a demisionat, dar' în același an în Decembrie a primit de nou conducerea țării. La anul 1881 a demisionat de nou; la anul 1884 a fost earăși chemat în fruntea guvernului, ca peste un an să se retragă earăși dela guvern. La anul 1890 a fost apoi mai pe urmă însărcinat cu compunerea cabinetului, în calitate de ministru president, — căci în poziția aceasta a rămas el până în momentul uciderii sale, urmată Duminecă.

Parlamentul maghiar.

Ședința din 7 August n.

La ordinea zilei discuția pe paragrafi asupra proiectului de lege despre introducerea noiei proceduri penale.

Se primește §-ul prim, cu modificarea ministrului de justiție, ca legea să intre în vigoare cel mult până la prima Ianuarie 1900.

Ceilalți paragrafi se primesc aproape fără discuție, până la §-ul 15, asupra căruia se întinde o schimbare de idei mai animată.

Contele Batthyany Tivadar propune ca delictule de presă de pe teritoriul orașului Fiume să se pertracteze înaintea curții cu jurați din Fiume ear' nu din Budapesta, cum se cere în proiect.

Prezentează diferite moțiuni deputații Györi Elek, Polczner, Kosuth și Rátay cu privire la extinderea cercului de activitate a curților cu jurați, ear' după-ce ministrul de justiție declară că nu poate primi nici una din ele, majoritatea primește paragraful ne-schimbă, în forma prezentată de guvern.

Urmează mult defăimatul paragraf 16. Ministrul de justiție declară, că paragraful acesta a fost formulat de nou, conform înțelegerii avute între guvern și opoziție, roagă deci casa, să-l primească în textul actual.

Notarul Lázár Árpád cetește noul paragraf, pe care Györi Elek îl combate și respinge, fiindcă nu corăspunde așteptărilor opoziției, asemenea și Malfalvai din partidul apponyist, care crede, că va veni încă odată un curent mai liberal asupra Ungariei, care va șterge acest paragraf și actualul sistem... ear' Polonyi se roagă să i-se permită ca să-și rostească vorbirea în ședința următoare.

Se acordă.

Ședința din 9 August n.

La §-ul 16 vorbește Polonyi, polemizînd cam vehement cu Visontai Soma și declarînd, că în procesele de presă dînsul crede că trebuie restrînsă activitatea curților cu jurați (o fi gîndind la noi frumosul Polonyi). Face imputări ministrului de justiție, acuzându-l cu ignorarea responsabilității, fiindcă propune casei spre primire un paragraf, pe care singur ministrul nu-l acceptăză întru toate, — ear' la fine declară că nu primește paragraful.

Ministrul Erdélyy răspunde lui Polonyi, declarînd între aplausele majorității, că cu Polonyi e greu a discuta, pentru-că nime nu poate ține în minte, că ce a vorbit Polonyi alaltieri, ce a vorbit eri și ce azi?

Ministrul zice la finea vorbirii, că Polonyi nu e în stare să priceapă că ce principii mai înalte au îndeplăcat guvernul să prezenteze camerei paragraful în textul acesta nou.

Contra §-lui 16 mai vorbește Kosuth, Mószy și Polczner. Discuția se va continua și în ședința următoare.

ASTRA.

Adunarea despărț. XI. Blaj.

Blaj, 9 August n.

Despărțământul XI al Astrei și a ținut adunarea generală aci Duminecă.

A luat parte la ședință un număr public și încă un prea frumos număr de dame.

Adunarea a fost deschisă la orele 10^{1/2} de directorul despărț. Ioan German prin o vorbire acomodată, în care ne arată importanța cultului și deosebirii între cultura antică și modernă și înăietatea acestei din urmă.

După vorbirea de deschidere viu aclamată a directorului, a urmat raportul subcomitetului. Am remarcat din raportul acesta nișuința continuă de a înființa agenturi comunale. În despărț. există 6 agenturi, fiecare cu bibliotecă populară în preț de 10 fl. donată de despărțământ, cu „Foia Poporului” abonată pe un an întreg. Pentru augmentarea bibliotecelor s'au votat încă câte 5 fl. de fiecare. Numărul membrilor, a căror listă s'a cetit e peste 50, s'au înscris cu ocaziunea adunării încă 5 membrii ordinari și mai mulți ajutători, taxele încasate fac 110 fl.

A urmat interesanta disertație a prof. Deac: „o pagină din trecutul școalelor din Blaj”, ascultată cu viu interes. La sfîrșit disertantul a fost felicitat de auditor. Disertația aceasta e „o pagină din monografia gimnasului”, care se lucră de profesorii German, Alexiu Viciu și Deac.

Observ și aceea, că comisiunea însărcinată cu reușirea raportului între altele a propus și aceea, că delegații despărțământului să iie poșitie la adunarea din Mediaș în po-triva casei naționale. Propunerea aceasta a fost primită întru mari aprobări și s'a ales delegați profesorul Alexiu Viciu și Dr. Isid. Marcu.

Pentru ținerea viitoarei adunări generale s'a încredințat comitetul cu alegerea unui loc cât mai depărtat pentru motivul, ca ra-

zele binefăcătoare ale culturii și scopurile Astrei să fie cunoscute în cercuri cât mai largi și îmbrățișate de tot publicul românesc.

Făcîndu-se reconstituirea comitetului s'au ales: Director: Ioan German, membrii: Dr. Aug. Bunea, Vas. Olcan, Dr. V. Szmitigelski, Ioan F. Negruț, Brut Hodoș, Aurel C. Domșa, Alexiu Viciu și Aron Deac.

După ședința a urmat banchet. S'a toastat pentru comitetul central și preș. Ioan M. Moldovan, pentru comitetul despărțământului și directorul Ioan German, pentru public, pentru membrii etc.

Remarcabil și viu aplaudat a fost toastul simplu, dar' plin de sentiment al dlui S. Moldovan, din Cergăul-mic, pentru dir. German. „Ți-ai dori să trăiești secolul, dar' nu se poate” a zis d-sa, „Ți potest deci dela Dumnezeu tot darul său, o viață îndelungată și mulți ani, cari să-ți jertfești, ca până acum, pentru literatura și cultura poporului român”.

Seara a fost petrecere foarte animată și cercetată de un public tare numărös. Încasările s'au ridicat peste 100 fl., venitul curat va fi aproape 60 fl.

Din publicul present însemnăm pe doamnele: Ida Csato, vîd. Maria Vlassa, Cornelia Deac, Elena Nestor, Camila Pop, Otilia Murășan, Lucreția Viciu, Ordace, Maria Marin, Matilda Nistor, Neti Vancea, Mariți Turcu, Berta Solomon, Cornelia Hodoș, Livia Domșa, Muntean, Trifan, Radu, Ida Dr. Ilea (Cluj), Deac (Roșia), Dancu (Țapu), Băcilă (Ladroman).

Apoi domnișoarele: Melania Brăndușan (Blaj), Clementina Cîmpean (Elisabetopol), Elena de Csato (Blaj), Silvia Cristea, Valeria Cristea (Spălnaca), Eugenia Deac (Roșia), Leontina Darvas (Blaj), Mariți Turcu (Blaj), Irina Handrea, (Mănărade), Hulea, Mariți Rasan (Blaj), Cornelia Deac (Blaj), Lucreția Viciu, Elen Rațiu (Teiuș) etc.

În costum național au fost d-șoarele: Handrea, Hulea, Elena Rațiu și Truța (Sâncel).

CRONICĂ

Sibiu, 10 August n. 1897.

Decorări. Se scrie din București, că A. S. Regală principele Bulgariei a binevoit să decoreze cu crucea de merit pe domni: Caton Lecca, prefectul poliției capitalei române, Olimescu și Vasiliu, inspectori de poliție, Puiu Alexandrescu, șeful siguranței și major Milicescu, comandantul sergenților din oraș.

Dar' domni ministri??

Himen. D-șoara Aurelia Candrea și dl Dr. Nicolae Robu, medic, anunță cununia lor ce se va sîrba la 10 Aug. st. n. în biserică gr-or din Ceba.

Români la congresul medical din Moscova. Foile de dincolo scriu, că toți medicii și toate celelalte persoane din București, delegate a participa la congresul medical din Moscova, vor sosi la 1 August în Iași spre a-și continua drumul prin Ungheui. Din Iași vor pleca domni profesori: L. Russ, E. Pușcarin și Z. Zamfirescu, delegați ai facultății, și Drii Nicol și Imervol.

Nou oficiu telegrafic. În comitatul Albej-inferioare, la oficiul postal din Vizakna, s'a organizat de curînd și un oficiu telegrafic.

Cursuri pentru asistenți de poștă și telegraf. Pentru formarea de asistenți de poștă și telegraf (a 11-a clasă de dietă, salar 500—700 fl. și bani de cuartir) se deschid în 15 Septembrie a. c. pentru Transilvania în Brașov și Mureș-Oporheiu cursuri de învățămînt, care durează 6 luni. În cursurile acestea se primesc ca ascultători:

1. Suboficerii provăzuți cu certificat și îndreptățiri după § 5, art. d. I. II. din 1873 la ocuparea de posturi de oficiali mai mici.

Bărbații, cari servesc ca magistrii poștali sau expeditori și au absolvat clasa a IV reală ori civilă sau altă clasă corăspunzătoare acestora.

3. Alți bărbați, cari au aceeași pregătire și au trecut de 18 ani; și în fine, dacă nu s'ar însușia nici de aceștia.

4. tinerii, cari au absolvat aceleași clase și au împlinit 16 ani.

Condițiuni de primire mai sînt: a) adevîrînță, că n'a trecut peste 35 ani, b) că e cetățean ungar, c) că stăpînește pe deplin, în scris și vorbire, limba maghiară, resp. cea croată, d) că a avut o viață nepătată și e) că e și trupește capabil pentru serviciul de poștă și telegraf ceea-ce are să dovedească cu atestat dela un medic oficios.

Cei primiți au să plătească ca taxă de înscriere și didactur 10 fl. De taxa aceasta sînt scutiți numai suboficerii.

Cei ce voesc să fie primiți în aceste cursuri, au să-și aștearnă rugărilor provăzute cu atestat de botez și celelalte documente amintite mai sus până în 31 I. c. n. la direcțiunea poștelor și telegrafului din Cuj, și anume cei ce se află deja în serviciu prin autoritatea lor superioară, ear' ceilalți prin oficiul pretorial resp. primăria orașenească.

Solgebirăul — atotputernic! Așa e în Ungaria. Solgebirăul e și „și-l mai mare om gin lumie”, vorba regretatului Delamarina. O dovadă despre acest axiom — unguresc, iată-o. Acum câteva zile se afla singur într'un cupeu

Editor și redactor responsabil: **Teodor V. Păcățian.**
 Proprietar: Pentru „Tipografia”, societate pe
 acțiuni: **V. H. Dressenandt.**

Să vinde numai calitatea cea mai bună.

Secretul frumuseții istorice Ninon de Lenclos vine la tapet,

pentru-că un mijloc neîntrecut, absolut nesticăcios, de efect sigur, contra petelor de soare (pistrui), alunelelor, aspririi pelii, precum și în contra ori-căror neplăceri a teintului este

Pomada Ninon
(cea mai bună pomadă din lume).

Prețul unui borcănaș dimpreună cu instrucția de întrebuințare este 60 cr.

Ori-care damă cu grije întrebuințează pudra. O pudră în adevăr bună trebuie însă să aibă însușirea, ca să producă efect fără să bată la ochi, trebuie să poasă cea mai înaltă perfecțiune în fineț și nu e permis să conțină nici în cea mai mică măsură ingrediente stricicioase. Pudra de bal, salon și de zi, care corespunde și celor mai riguroase pretensiuni, este pudra Ninon, care se lipsește de pe, fără să fie văzută și dă îndată teintului albeață, lucire și fineț. Este compusă din substanțe cu totul nesticăcioase, face pelea elastică și moale ca metăsa, o scutește contra influenței stricicioase a soarelui și a aerului și prin aceasta teintul se păstrează fin și proaspăt până la adânci bătrânețe. — În alb, roz și galbeniu, cu 1 fl. cutia.

Aether pentru podagră și reumatism. Unic în felul său! Un leac sigur, bun, și care are efect grabnic, contra podagrei, reumatismului, frânturilor, durerii de nevoi, tremurăturii, paraliziei, căderii muschilor, ischias, slăbiciunii și amorțelii mânilor, picioarelor, șelelor, contra durerii de mușchi provenită din curent, căreilor, junghiuirilor etc. folosește aetherul pentru podagră și reumatism. Are efect bine făcător, sistază durerea, întărește și dă putere, punând capăt suferinței. Un barcan mare 1 fl. unul mic 50 cr.

Scrisori nenumerate de mulțumită din cercurile cele mai bune ale societății garantează bunătatea acestui leac.

Recaș, 4 Martie 1896.
Numai Aetherul pentru reumatism al d-voastră 'mi-a făcut sănătoase membrele. Vă sunt pentru totdeauna recunoscător.

Stadlau lângă Viena, 3 Maiu 1896.
Din probatele d-voastră preparate Ninon Vă rog a-mi trimite cu rambursă; 5 pomade, 2 apă de spălat, 2 săpun și 2 pudră.

Párdány, 21 Aprilie 1896.
Dlul Teodor Albert în Timișoara. După ce am aflat, că preparatele Ninon până acum sunt cele mai bune, Vă rog a-mi trimite încă următoarele: 2 borcănașe pomadă Ninon, 1 butelie de apă Ninon, 1 pudră Ninon, 1 săpun Ninon.

Budapesta, 6 Maiu 1896.
Vă rog a-mi trimite imediat 4 borcănașe de pomadă, 1 apă de spălat, 1 pudră roză, cum le-am procurat totdeauna dela d-voastră fiindcă preparatele de Ninon le aflu de cele mai bune.

Spiss Catifa, strada Ullö 19.
Deposit pentru Sibiu: farmacia I. C. Molnar, str. Cismădiei 59.
Budapesta: farmacia Török; Brașov: farmacia Victor Roth; Bistrița: farmacia orășenească „la Vulturul negru”; Reghinul-săsesc: farmacia Wermescher; Făgăraș: farmacia „La Hygea”; Craiova: farmacia Contesveller. Unde nu se află, se se comande direct dela

Teodor Albert, farmacie orășenească,

[1281] 14—15

Timișoara (Ungaria sudică).

„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

Toate scrierile
profesorului Dr. Weigand despre Români

se găsesc de vânzare la „Librăria” noastră cu prețurile originale. Astfel:

1. „Die Aromunen”, (Macedo-Români).
Vol. I. „Land und Leute”, cuprinde descrierea călătoriei profesorului Weigand pe la Români din Macedonia, interesantă pentru ori-care Român, care se interesează de frații sei. O lectură atrăgătoare și pentru nespecialiști. Volumul de 334 pag., cu 9 ilustrațiuni frumoase și cea mai perfectă carte etnografică costă fl. 6.20
Vol. II. („Völkertliteratur”), cuprinde literatura populară, versuri și povești, cu traducerea germană și un lexicon, 386 pag., costă fl. 5.—
2. „Vlach-Meglen”, o cercetare etnografică-filologică; volum de 80 pag., cu 4 ilustrațiuni, fototipie, costă fl. 2.25
3. „Die Sprache der Olympe-Wallachen”, cu o introducere despre popor, volum de 144 pag., costă fl. 1.85
4. „Raportele anuale despre seminarul filologic român din Lipsa”, conținând lucrările dlui profesor Weigand și ale elevilor sei despre Români:
„Primul raport”, (1894) de 157 pag. costă fl. 1.85
„Al doilea raport”, (1895) de 224 pag. costă fl. 2.80
„Al treilea raport”, (1896) de 332 pag. costă fl. 3.80
Cartea de sub nrul 1, vol. I. e pentru toți Românii inteligenți; celelalte se recomandă bărbatilor de specialitate. Toate sunt scrise de sine înțeles, în limba germană.

Librăria „Tipografie”, societate pe acțiuni.

Legea veterinară.

Atât primăriile comunale, cât și fiecare econom au trebuință să cunoască **legea numită veterinară**. Dl Tormay Béla, secretar de stat în ministerul de agricultură, a scos la lumină o explicare populară a legii amintite. În această explicare se vorbește pe larg despre pasapoarte, de tirgurile de vite, de boalele lipicioase și multe alte lucruri folositoare. Reuniunea agricolă română din Sibiu a tradus această carte în limba română populară. Cartea se numește:

Învățătorul Munteanu
împărtășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe

LEGEA VETERINARĂ
și
BOALELE CONTAGIOASE

stând cu dinșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De
Tormay Béla.

(184 pag. mari.)

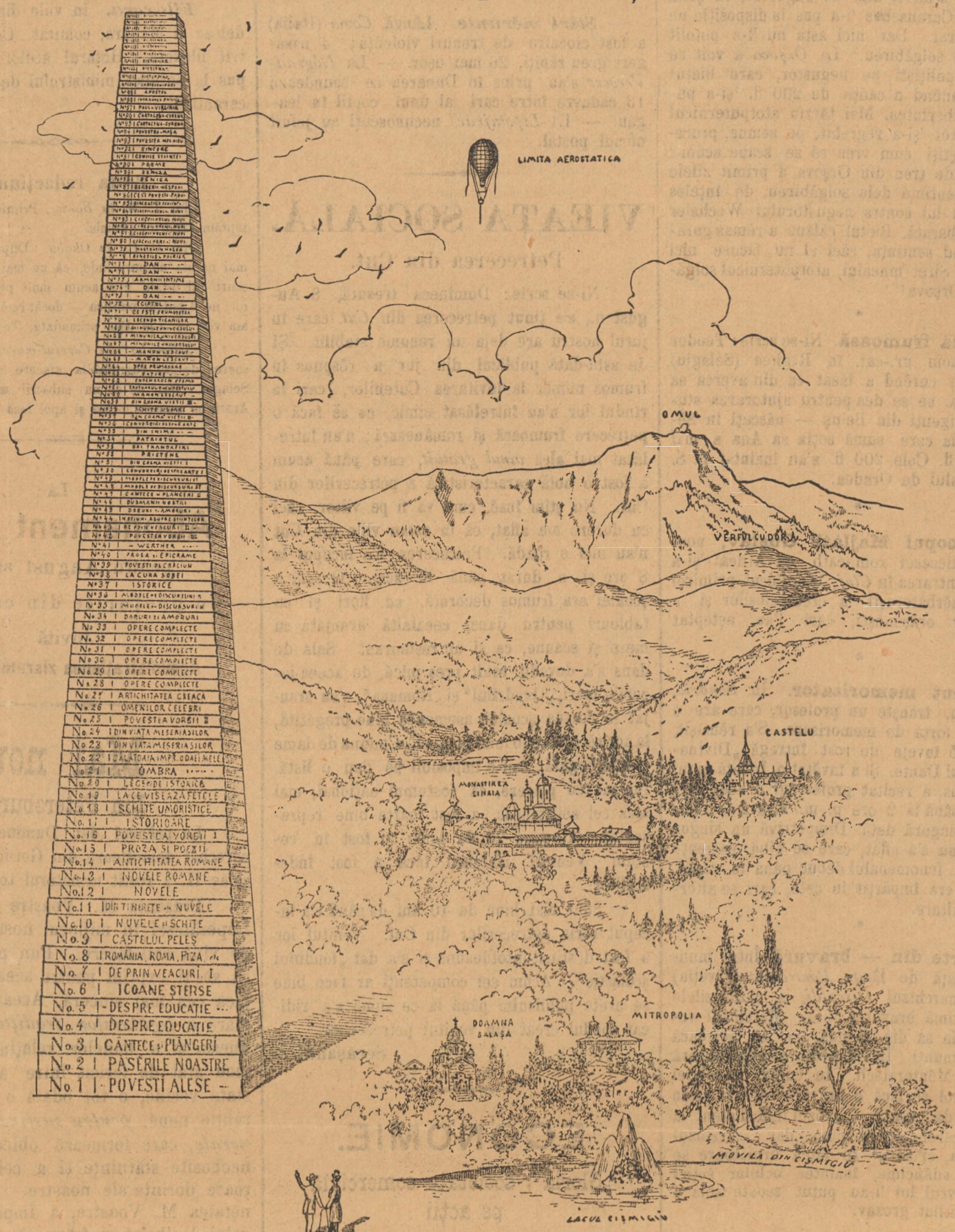
Cartea costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cumpăra dela

„Tipografia”, societate pe acțiuni, Sibiu.

Pentru „Tipografia”, societate pe acțiuni: V. H. Dressnandt.

„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

La „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu, se află de vânzare toate volumele apărute până acum în „Biblioteca pentru toți”.

Păcală și Tândală în București.

Păcală. — Măi Tândală, tu știi că Francezii nu prea sunt pricepuți în geografie... Dar' credeai tu că Buzoianu, care e profesor de geografie în România, se nu cunoască munții românești?

Tândală. — Eu cred toate alea, vere.

Păcală. — Ei bine, mă, în harta cea nouă ce a scos și în geografii a pus multe, a pus orașe, sate până și cătune ear' de muntele cel mai înalt dela noi, care întrece și Bucegiu, și Omul și Caraimanu și tot, n'a pomenit.

— Apoi care munte e mai înalt decât cel de care vorbești că nici eu nu știu să mai fie vre-unul.

— E „Biblioteca pentru toți” a lui Müller, a Neamțului acela din colțul pasagiului.

— Ce pasagiu?

— Pasagiul român, nu știi, pe Calea-Victoriei Nr. 53?

— A! da, și ce munte are Müller? A cumpărat vre-un munte?

— Da, și încă a dat bani mulți. Numai lui Stăncescu cât 'i-a dat ca să se facă lucrările!

— Tot nu înțeleg.

— Măi, „Biblioteca pentru toți” cărțile care se vând numai 30 bani (adeacă 16 cr.) una și care sunt așa de frumoase și de bune pentru toată lumea doritoare de cetire, folositoare și plăcute, a tipărit nici în doi ani, mai bine de 100 de numere și din acestea numere s'au vândut vre-o 400.000 de exemplare pe care de le-ai pune una peste alta ar întrece în înălțime și pe răposatul turnul Colții și dealurile cele mai mari și Omul și Caraimanu, și Bucegiu și piscurile cele mai înalte ale munților noștri.

— Ce spui mă Păcală?... Apoi știi că eu nici nu cunosc Biblioteca asta a lui Müller? Dau fuga să cumpăr și eu.

Pe care să le iau mai bune?

— Cere catalogul că 'ți-l dă gratis și alege pe care vrei; ai de toate felurile, dela nuvelă cinstită bună pentru copii până la roman, și ai și o grămadă de autori români aleși.

Au apărut până acum:

Nr. 1. Andersen, Povești alese.	Nr. 38. Goethe, Werther, roman.	Nr. 75. A. Sihleanu, Armonii Intime,
2. S. Fl. Marian, Păcările noastre.	39. Anton Pann, Povestea vorbii, III. (ultim).	76-77. A. Vlăduță, Dan, partea II. și ultima.
3. Mihail Zamfirescu, Cântec și plângeri, I.	40. Carmen Sylva, De prin vacuri, II. (ultim).	78. Angier & Sandeau, Cîntecul lui Poirier.
4-5. Herbert Spencer, Despre educație.	41. Huxley, Noțiuni asupra științelor.	79. A. Pann, Nastratin Hogea.
6. A. Vlăduță, Icoane sterc.	42. Depărtareanu, Doruri și amoriuri, I.	80-84. Filimon, Cîntecul vechi și noi, roman.
7. Carmen Sylva, De prin vacuri, I.	43-44. Adamescu, Modele de discursuri române.	85. Adamescu, Biografiile scriitorilor români.
8. Michelot, România, Roma, Pisa, etc.	45. Depărtareanu, Doruri și amoriuri II. (ultim).	86. Putitz, Ce poeziește pădurea, (novele).
9. Leo Bachelin, Castilul Pălei.	46. Dr. Urechii, Dumaniții nostri.	87. G. T. Buzoianu, Berberii-Kesperidele (geografie).
10. T. Maiorescu, Novele și schițe.	47. M. Zamfirescu, Cântec și plângeri, II. (ult).	88-89. Dumas (Al. fiul), Demis, teatru.
11. André Theuriot, Din tinerețe, etc., novele.	48-49. Adamescu, Modele de discursuri străine.	90. H. G. Lecca, Poeme.
12. M. Dometrescu, Novele.	50. Pecaut și Baudé, Convorbiri despre artă, I.	91. Gastineau, Geniile științei și industriei, (biografii).
13. Duiliu Zamfirescu, Novele romane.	51. A. Vlăduță, Din goana vieții, I.	92. Radu D. Rosetti, Sincere, (poezii).
14. Wilkins, Antichitatea română.	52. François Copée, Fricene, roman.	93-94. A. Pann, Povestea lui Moș Albu.
15. Gr. M. Alexandrescu, Proză și poezii.	53. Wildenbruch, Doi Trandafiri.	95. G. T. Buzoianu, Cartagena-Cyrena (geografie).
16. Anton Pann, Povestea vorbii, I.	54. Bourde, Patriotul.	96-97. B. de St. Pierre, Paul și Virginia, (rom.).
17. Doamna Colomb, Istoria.	55. Radu D. Rosetti, Din inimă.	98. Stavri, De demult, (poezii).
18. Dumitru Teleor, Schițe umoristice.	56. Pecaut și Baudé, Convorbiri dpr. artă, II. (ult).	99. Petofi, Apostol, (poemă).
19. Alfred de Musset, La ce vîscăa fetele.	57. A. Vlăduță, Din goana vieții, II.	100. Andersen, Carte de chipuri fără chipuri, povești.
20. Bolintineanu D., Legende istorice.	58. Caragiale, Schițe upoare.	101-110. Urechii, Dicționar francez-român.
21. Genevraye, Ombră, roman.	59. A. Vlăduță, Din goana vieții, III. (ultim).	111. Th. M. Stoenescu, Poezii.
22. Maistre Xavier, Căltoria împreg. odății mele.	60. Abatele Prevost, Manon Lescaut, roman, I.	112-113. Morand, Introducere la studiul științelor fizice.
23. Popov-Bănățeanu, Din viața meseriașilor.	61. D. R. Rosetti (Max), Trocoul Bucureștilui.	114. Seneca, Linistea sufletului.
24. Anton Pann, Povestea vorbii, II.	62. Tenyson, Enoch Arden, poemă.	115. Dumitru Teleor, Alte schițe umoristice.
25. Mahaffy, Antichitatea greacă.	63. D. C. Ollanescu (Ascanio), Satire.	116-117. A. Vlăduță, Iubire, poezii.
26-28. Creangă, Opere complete.	64. Costin, Spre primăvară.	118. V. Pop, Flăcări, (amintiri duioase, schițe și nuvele).
29. Ionescu-Gion, Istorie.	65-66. Prevost, Manon Lescaut, v. II. și III. (ult).	119. Carmen Sylva, Robia Peleului, traducere de Elena Radu Rosetti.
30. D. Stăncescu, La gura sobei.	67-69. Minunile universului, vol. I, II. și III.	
31. Povești de Crăciun.	70. P. Dulfu, Legenda Tiganilor.	
32. Povești de Crăciun.	71. Const. Stăncescu, Ce este frumusețe.	
33. Radu D. Rosetti, Proză și epigrame.	72. Buzoianu, Egiptul.	
	73-74. A. Vlăduță, Dan, partea I.	

Fiecare număr costă numai 16 cr.

Librăria „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

Pentru tipar responsabil: Iosif Marschall.